

TOMÁŠ PECINA

SLEZSKÁ 56 • 120 00 PRAHA 2 • ČESKÁ REPUBLIKA
TEL. 724029083, 222211784 • FAX 222211785 • E-MAIL tomas@pecina.cz

---

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18
110 00 Praha 1

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2

Žalovaný: **Ministerstvo spravedlnosti ČR**
Vyšehradská 426/16
128 10 Praha 2

Správní žaloba

proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007,
č. j. OSV 261/2007-ODV,
podaná podle ustanovení § 65 *et seq.* zákona č. 150/2002 Sb., soudního
řádu správního (dále jen „**SŘS**“)

Podepsáno elektronicky
Soudní poplatek: 2 000 Kč, k výzvě soudu
Přílohy: podle seznamu; dle textu

I.

Žalobce obdržel rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 8. 2007, č. j. Si 1/2007, ve věci žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „**InfZ**“).

Protože napadené rozhodnutí je nezákonné, žalobci nyní nezbývá než podat proti němu správní žalobu a navrhnout soudu, aby podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ obě rozhodnutí zrušil a povinnému subjektu nařídil požadované informace žalobci poskytnout.

Důkaz: rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV - v příloze

II.

Svou žádostí se žalobce po povinném subjektu domáhal seznamu soudců Vrchního soudu v Olomouci, kteří byli ke dni 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa (dále též jen „**KSČ**“).

Napadené rozhodnutí předně dovozuje, že poskytnutí takových informací by bylo nepřiměřeným zásahem do práva těchto osob na ochranu soukromí, a s odkazem na žalobcem citovaný náleží Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, uvádí, že „*nejde učinit jednoznačné rovnítko mezi minulostí profesní a členstvím v politických, církevních či dalších institucích*“.

Takový argument však nemůže obstát již proto, že nejde o členství soudců v „politických, církevních či dalších institucích“ obecně, nýbrž o členství v jedné konkrétní organizaci, v Komunistické straně Československa, již platné právo označuje za organizaci zločinnou a zavrženou (viz ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu).

V preambuli tohoto zákona stojí:

Komunistická strana Československa, její vedení i členové jsou odpovědni za způsob vlády v naší zemi v letech 1948-1989, a to zejména za programové ničení tradičních hodnot evropské civilizace, za vědomé porušování lidských práv a svobod, za morální a hospodářský úpadek provázený justičními zločiny a terorem proti nositelům odlišných názorů, nahrazením fungujícího tržního hospodářství direktivním řízením, destrukcí tradičních principů vlastnického práva, zneužíváním výchovy, vzdělávání, vědy a kultury k politickým a ideologickým účelům, bezohledným ničením přírody.

Z tohoto textu, byť spíše deklaratorní než normativní povahy, je zřejmé, že zákonodárce přičítá odpovědnost za újmu, kterou společnosti přivodil komunistický režim, nikoli jen stranickým funkcionářům nebo nejvyššímu vedení KSČ, ale každému jednotlivému členu této organizace.

III.

Pokud jde o stanovisko, jež Ústavní soud ve shora citovaném nálezu zaujal k otázce zveřejňování údajů o minulosti soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. Stanislavy Píchové, podle názoru stěžovatele je zcela na místě vztáhnout tento závěr i na informace týkající se členství dodnes aktivních soudců v Komunistické straně Československa.

Žalobce je vzdálen myšlence domáhat se informací o *politických názorech* kteréhokoli ze soudců působících u Vrchního soudu v Olomouci, na straně druhé však nepovažuje za přijatelné, aby stejná ochrana byla poskytována informacím o tom, že daná osoba se v době tzv. normalisace přihlásila svým členstvím v KSČ k ideologii, jež společnosti přivodila ty důsledky, které jsou sumárně popsány v preambuli zákona.

Členství v KSČ v r. 1989 nebylo v materiálním smyslu a ve společenském vnímání reality 80. let už ani *prima facie* vyjádřením politického názoru, nýbrž jednoznačným a – pro soudce, kteří tak učinili, osobně bezesporu velmi výhodným – postojem vyjadřujícím loyaltitu zločinnému a zavrženíhodnému komunistickému režimu a ztotožněním se s jeho hodnotovými východisky, která současná společnost odmítla a odmítá.

Každý ze soudců-komunistů měl před vstupem do KSČ možnost svobodné volby a za tuto volbu nese trvalou a neodejmutelnou osobní odpovědnost; demokratický právní stát nesmí tomuto rozhodnutí – právě pro jeho imanentní morální dimenzi – poskytovat v případě veřejných činitelů v takovém výsadním postavení, jakého požívají soudci, ochranu anonymity.

IV.

V předchozím řízení vznikla otázka, zda povinný subjekt má požadované informace v personálních spisech soudců vůbec k dispozici. Tvrzení povinného subjektu žalovaný nijak nepřezkoumával a spokojil se s konstatací, že *„nemá žádné indicie, že by orgán prvního stupně uvedl ve svém rozhodnutí nepravdivé informace“*.

Vzhledem k tomu, že ustanovení § 16 odst. 4 InfZ vylučuje prostou kasaci napadeného rozhodnutí, bude třeba provést v tomto směru dokazování v řízení u soudu; k tomu účelu žalobce navrhuje buď důkaz personálními spisy všech soudců Vrchního soudu v Olomouci (jichž je méně než padesát, takže takový důkaz lze ještě přiměřeně provést vyžádáním spisového materiálu), anebo postupem předvídaným ustanovením § 130 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 SŘS ohledáním na místě, v budově Vrchního soudu v Olomouci.

Důkaz: personálními spisy soudců Vrchního soudu v Olomouci
nebo *alternative*: ohledáním těchto spisů na místě samém

V.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 9. 2007, tato žaloba je proto podávána v zákonné lhůtě dvou měsíců ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 SŘS.

VI.

Žalobce proto navrhuje, aby soud – s úvahou zvláštní úpravy rozsudečných výroků podle ustanovení § 16 odst. 4 InfZ – po projednání jeho žaloby vydal tento

rozsudek:

1. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV, a usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 8. 2007, č. j. Si 1/2007, se zrušují.

2. Vrchnímu soudu v Olomouci se nařizuje, aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci seznam soudců tohoto soudu, kteří byli ke dni 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa.

3. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení, jak budou stanoveny soudem, do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

V Praze dne 6. září 2007

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 4. 9. 2007, č. j. OSV 261/2007-ODV

DOŠLO DNE

6 -09- 2007

Ministerstvo spravedlnosti

Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2 Telefon: 02/21997111

V Praze, dne 4.9.2007
Č.j.: OSV 261 /2007-ODV

Ministerstvo spravedlnosti, na základě odvolání pana Tomáš Peciny, nar. 21.4.1966, bytem 120 00 Praha 2, Slezská 56, ve věci jeho žádosti o informaci adresované Vrchnímu soudu v Olomouci, sp.zn. Spr. Si 1/2007

vydává

podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 písm. b) zákona č.106/1999 Sb.,o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), a § 89 a 90 zákona č.500/2004 Sb.,o správním řízení (správní řád), toto

r o z h o d n u t í :

Podle § 90 odst. 5 správního řádu, se potvrzuje rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, č.j. Spr Si 1/2007 ze dne 8.8.2007, a odvolání se zamítá.

Odůvodnění:

Žadatel požádal 28.7.2007 orgán prvního stupně o informaci, která měla spočívat v „zaslání seznamu soudců Vašeho soudu, kteří byli ke dni 17.11.1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa“.

Orgán prvního stupně rozhodnutím 8.8.2007 žádost odmítl. V odůvodnění se soud odvolává na ust. InfZ a Instrukci Ministerstva spravedlnosti č. M-1827/99. Z nich dovedl, že „ informace, požadované žadatelem, jdou zcela mimo rámec vymezené působnosti soudu. Dále svoji argumentaci opřel o zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.

Dále orgán prvního stupně uvedl, že žadatelem požadované informace osobní spisy neobsahují.

Žadatel podal 13.8.2007 odvolání.

V něm odmítá argumentaci napadeného orgánu, odvolává se na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17.7.2007, sp. Zn. IV. ÚS 23/05 „soudce je osobou působící ve veřejném životě a požadavek na uveřejnění jeho co možná nejuplněnějšího profesního životopisu nemůže být oslyšen poukazem na ohrožení soudcovské nezávislosti“.

Dále stěžovatel uvádí, že věc konzultoval s Úřadem na ochranu osobních údajů, který údajně uvedl, že dle jeho názoru se o citlivé údaje nejedná. Závěrem stěžovatel zpochybňuje tvrzení, že v osobních spisech soudců požadované údaje nejsou.

Nadřízený orgán podání přezkoumal a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolací orgán vycházel ze spisu od Vrchního soudu v Olomouci. K dispozici měl žádost o informace z 28.7.2007, rozhodnutí soudu z 8.8.2007, odvolání z 13.8.2007.

Odvolací orgán posoudil věc následovně.

Právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny, svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

Podle názoru odvolacího orgánu je právo na informace jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Zmíněné právo se však může dostat do konfliktu s jinými právy, v tom to případě např. na ochranu soukromí.

Výše citované rozhodnutí Ústavního soudu významně snižuje ochranu osobnosti soudců ve prospěch veřejné kontroly jejich minulé činnosti. Podle odvolacího orgánu však nejde učinit jednoznačné rovnítko mezi minulostí profesní a členstvím v politických, církevních či dalších institucích.

Odvolací orgán nemá žádné indicie, že by orgán prvního stupně uvedl ve svém rozhodnutí nepravdivé informace stran neexistence požadovaných údajů v osobních spisech soudců. Lze důvodně předpokládat, že požadované informace neexistují a nelze je tedy poskytnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Mgr. Milan Hamerský
vedoucí Samostatného oddělení styku s veřejností
Ministerstva spravedlnosti
(agenda svobodného přístupu k informacím)